

Στο σχολειό, μας είχαν διδάξει ότι στις Θερμοπύλες, έπεσαν όλοι. Σε μια πρωτοφανή επίδειξη ανδρείας και αδιαφορίας για το μοιραίο, που από ένα σημείο και μετά ήταν προδιαγεγραμμένο. Μαζί τους έπεσε και ο αρχηγός τους. Ο Βασιλιάς. Ο Λεωνίδας που πολέμησε σαν λιοντάρι ή καλύτερα σαν Λακεδαιμόνιος στην πρῶτη γραμμή, στη λάσπη με τα αίματα και τα κομμένα μέλη. Καθόλου τυχαίο ότι ως διδαχή και αιτιολογία της ήττας, έχουμε και την εμφάνιση της προδοσίας με την είσοδο στην ιστορική σκηνή του απαίσιου Εφιάλτη.

Λίγο αργότερα, μας δίδασκαν την περιπέτεια του Μεγάλου Αλεξάνδρου, στα πέρατα της γης, μας έλεγαν πόσο γενναίος και πόσο αλληλέγγυος ήταν ο νεαρός αυτοκράτορας, ο ηγέτης της γης. Τότε στην έρημο, που του πήγαν το νερό να ξεδιψάσει και εκείνος το 'χυσε στην καυτή άμμο, διότι ούτε οι οπλίτες του δεν είχαν να πιούν.

Στις επόμενες χρονιές μας δίδαξαν το τέλος του Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου. Έμεινε εκεί όρθιος να υπερασπίζεται έως τέλους την Βασιλεύουσα, το Θρόνο, την Ιδέα. Κι έπεσε από το λεπίδι του εχθρού. Παλικάρι αληθινό, πρώτος μεταξύ ίσων, πολεμιστής έως τέλους. Διότι τι να την έκαμε τη ζωή, αν δεν μπορούσε να υπερασπισθεί το λαό του;

Αυτά ακούγαμε, αυτή την ιδέα είχαμε περί της Βασιλείας και των Βασιλέων. Και στο παιδικό, του Δημοτικού, μυαλό μας, είχε καρφωθεί η εντύπωση ότι οι Βασιλιάδες ήταν υπέρτεροι. Αρχηγοί αληθinoί, ατρόμητοι, πολέμαρχοι, έτοιμοι να θυσιαστούν για το έθνος, το λαό, την ιστορία. Τώρα, για το γαλαζοαίματοι, δεν το χώραγε ούτε το παιδικό μυαλό. Το ξεπερνούσα σαν να μην το άκουγα. Ξέφευγε το παραμύθι.

Τούτα σκεφτόμουν, μπροστά στη θωριά του Μον Repos. Στην Κέρκυρα.

Και το θλιβερό τέλος της βασιλείας στην νεώτερη Ελλάδα.

Εδώ λοιπόν, είχε πρωτοδεί το φως της πλάσης η πριγκίπισσα Αλεξία. Και την πρώτη εβδομάδα της ζωής της έγινε σύνθημα στα χείλια του λαού: «Αλεξία πάρε θέση», φώναζαν με την γνωστή λαϊκή ειρωνεία τα πλήθη πάνω στην κορύφωση των Ιουλιανών, κείνο το συγκρουσιακό και ταλαιπωρο θέρος του '65.

Λίγο νωρίτερα, μόλις εξήμισι μήνες μετά το θάνατο του πατέρα του Παύλου, ο διάδοχος που είχε στεφθεί βασιλεύς των Ελλήνων, ενυμφεύθη, νεαρότατος στα 23 του, την πριγκίπισσα της Δανίας, Άννα Μαρία ετών 18.

Μάιος 1958

Μάιος 1962

